

«Ο Πέρσον είναι πιο αυθεντικός από τον Λάρσον...»
La Repubblica

LEIF G.W. PERSSON

ΛΙΝΤΑ

ΟΠΩΣ ΣΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΛΙΝΤΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΙΤΙΝΑ ΣΠΕΡΕΛΑΚΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΛΙΝΤΑ

LEIF G.W. PERSSON

Λίντα
Όπως στη δολοφονία της Λίντα

μυθιστόρημα

Μετάφραση

TITINA ΣΠΕΡΕΛΑΚΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 395

Leif G.W. Persson, *Λίντα – Όπως στη δολοφονία της Λίντα*

Τίτλος πρωτοτύπου: *Linda – Som i Lindamordet*

Μετάφραση: Τιτίνα Σπερελάκη

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Άγης Μπράτσος

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Φιλμ-Μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright© Leif G.W. Persson, 2005

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2014

Πρώτη έκδοση στη σουηδική γλώσσα από τις εκδόσεις Piratförlaget,

Στοκχόλμη, 2005

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Νοέμβριος 2017

KET 9696 ΚΕΠ 853/17

ISBN 978-960-16-6364-7

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Για τη Μάι Σεβάλ και τον Περ Βόλε –
που το έκαναν καλύτερα σχεδόν από κάθε άλλον*

Βεκσέ, Παρασκευή 4 Ιουλίου

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΒΡΗΚΕ ΤΗ ΛΙΝΤΑ ήταν μια γειτόνισσα και, τελικά, αυτό ήταν προτιμότερο από το να την είχε βρει η μητέρα της. Έτσι η αστυνομία κέρδισε πολύτιμο χρόνο. Η μητέρα της δεν είχε σκοπό να γυρίσει από την εξοχή πριν από την Κυριακή το βράδυ και οι δυο γυναίκες, μάνα και κόρη, έμεναν μόνες στο διαμέρισμα. Για την αστυνομία όσο νωρίτερα τόσο καλύτερα, ειδικά σε μια έρευνα για φόνο.

Το σήμα είχε φτάσει στο επαρχιακό τηλεφωνικό κέντρο της Αστυνομίας του Βεκσέ πέντε λεπτά μετά τις οχτώ το πρωί και το πλησιέστερο περιπολικό είχε ανταποκριθεί. Μόλις τρία λεπτά αργότερα έδωσαν την αναφορά τους. Βρίσκονταν στον τόπο του εγκλήματος, η γυναίκα που είχε ειδοποιήσει ήταν καθισμένη με ασφάλεια στο πίσω κάθισμα του περιπολικού και ετοιμάζονταν να μπουκ στο κτίριο για να ελέγξουν την κατάσταση.

Το τηλεφώνημα το είχε δεχτεί ο ίδιος ο αξιωματικός υπηρεσίας. Οι δύο νεαροί άντρες που είχαν ανταποκριθεί στην κλήση είχαν ήδη καταφέρει να αποκτήσουν κάποια φήμη στο τοπικό αστυνομικό σώμα. Δυστυχώς η φήμη τους δεν ήταν εντελώς θετική και δεδομένου ότι ο αξιωματικός υπηρεσίας είχε τα διπλά τους χρόνια –μετρούσε τριάντα χρόνια στο Σώμα και θεωρούσε πως περνούσε υπερβολικά πολύ χρόνο βουτηγμένος μέχρι τον λαιμό στα ελαφόσκατα– η πρώτη του πα-

ρόρμηση ήταν να στείλει ενισχύσεις. Την ώρα όμως που εξέταζε το ενδεχόμενο, είχαν επικοινωνήσει ξανά. Ύστερα από οχτώ περίπου λεπτά και στο κινητό του, έτσι ώστε τίποτε από όσα είχαν να πουν να μη φτάσει στ' αυτιά κάποιου που ίσως να κρυφάκουγε. Η ώρα ήταν τώρα οχτώ και τέταρτο.

Το αξιοσημείωτο ήταν πως πρώτη φορά, σε σχέση με την ηλικία, την εμπειρία και τη φήμη τους, όλες οι ενέργειές τους ήταν σωστές. Είχαν κάνει ό,τι θα μπορούσε να αναμένει κανείς από αυτούς, ο ένας μάλιστα είχε κάνει ακόμα περισσότερα. Είχε καταφέρει να κερδίσει ένα χρυσό αστεράκι στον υπηρεσιακό του φάκελο, με έναν τρόπο ανήκουστο μέχρι τότε για τους φακέλους της Αστυνομικής Αρχής του Βεχσέ.

Στο υπνοδωμάτιο του διαμερισματος είχαν βρει μια νεκρή γυναίκα. Τα πάντα έδειχναν πως είχε δολοφονηθεί και πως αυτό είχε συμβεί μόλις πριν από λίγες ώρες. Δεν υπήρχαν ίχνη του δράστη, εκτός από ένα ανοιχτό παράθυρο στο υπνοδωμάτιο στο πίσω μέρος του κτιρίου, που τουλάχιστον παρείχε κάποια ένδειξη για το πώς είχε διαφύγει από τον τόπο του εγκλήματος.

Δυστυχώς υπήρχε μια επιπλοκή. Ο νεαρός αστυνομικός που μίλησε στον αξιωματικό υπηρεσίας ήταν πεπεισμένος πως αναγνώριζε το θύμα. Και αν ήταν αυτή που νόμιζε, αυτό σήμαινε πως ο αξιωματικός υπηρεσίας την είχε συναντήσει πολλές φορές μέσα στο καλοκαίρι, με πιο πρόσφατη την προηγούμενη μέρα.

«Καθόλου καλό αυτό, καθόλου καλό αυτό» μουρμούρισε ο αξιωματικός υπηρεσίας, προφανώς στον εαυτό του. Μετά έβγαλε τον μικρό κατάλογο με τις υπενθυμίσεις για τις ενέργειες που έπρεπε να κάνει αν του τύχαινε στη δουλειά το χειρότερο. Ένα πλαστικοποιημένο φύλλο Α4 με δέκα πράγματα που έπρεπε να θυμάται και τον εμπνευσμένο τίτλο: «Αν σπάσει ο Διάολος το ποδάρι του στη δουλειά». Το έβαζε κάτω από το ταμπόν στο γραφείο του στην αρχή κάθε βάρδιας και είχαν περάσει τέσσερα χρόνια από την τελευταία φορά που χρειάστηκε να το βγάλει έξω.

«Εντάξει, παιδιά» είπε ο αξιωματικός υπηρεσίας. «Ακούστε τι θα κάνουμε...»

Στη συνέχεια έκανε ό,τι θα μπορούσε κανείς εύλογα να αναμένει από αυτόν. Τίποτα περισσότερο όμως, επειδή στην ηλικία του κανείς δε θέλει τέτοιου είδους συγκινήσεις.

Το περιπολικό που είχε φτάσει πρώτο στον τόπο του εγκλήματος μετέφερε αρχικά δύο νεαρούς αστυνομικούς από το Βεκσέ. Ο ένας ήταν ο υπαστυνόμος Γκούσταφ φον Έσσην, τριάντα ετών και γνωστός στο Σώμα ως Κόμης εξαιτίας του ονόματός του, παρ' όλο που φρόντιζε πάντα να επισημαίνει πως στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά «ένας εντελώς συνηθισμένος βαρόνος». Ο άλλος αστυνομικός στο αυτοκίνητο ήταν τέσσερα χρόνια μικρότερος: ο αστυφύλακας Πάτρικ Άντολφσον, γνωστός ως Άντολφ για λόγους που δυστυχώς δεν περιερίζονταν στο οικογενειακό του όνομα και μόνο.

Όταν ανταποκρίθηκαν στην κλήση, απείχαν δύο χιλιόμετρα από τη διεύθυνση που είχε δοθεί και επέστρεφαν στο αστυνομικό τμήμα. Επειδή δεν υπήρχε καθόλου κίνηση στην περιοχή εκείνη την πρωινή ώρα, ο Άντολφ είχε κάνει αναστροφή, είχε πατήσει τέρμα το γκάζι και είχαν γυρίσει προς τα πίσω από τον συντομότερο δρόμο χωρίς φώτα ή σειρήνα, ενώ ο Κόμης είχε τα μάτια του τέσσερα για οποιαδήποτε ύποπτη κίνηση στην αντίθετη κατεύθυνση.

Και οι δύο μαζί ήταν σχεδόν διακόσια κιλά εκλεκτού Σουηδού αστυνομικού. Κυρίως μύες και οστά, με όλες τους τις αισθήσεις και τις κινητικές λειτουργίες στην καλύτερη δυνατή φόρμα, αποτελούσαν ως σύνολο την ιδανική ανταπόκριση σε κάθε τρομοκρατημένο πολίτη που τηλεφωνούσε για να πει πως τρεις άγνωστοι ταραχοποιοί στη βεράντα της εισόδου του προσπαθούσαν να σπάσουν την εξώπορτα για να μπουν μέσα.

Όταν σταμάτησαν μπροστά στο κτίριο στην Περ Λάγκερκβιτς βεγκ, όπου σύμφωνα με την καταγγελία είχε διαπραχθεί το έγκλημα, μια αναστατωμένη μεσόκοπη γυναίκα βγήκε στον

δρόμο τρέχοντας προς το μέρος τους. Ανέμιζε τα χέρια και μπερδευε τα λόγια της και ο Άντολφ, που είχε βγει πρώτος από το περιπολικό, πέρασε ευγενικά το χέρι του γύρω της και την οδήγησε στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, διαβεβαιώνοντάς την πως «όλα είναι εντάξει τώρα». Και ενώ ο Κόμης είχε πάρει θέση στο πίσω μέρος του κτιρίου, με το όπλο τραβηγμένο, για την περίπτωση που ο δράστης βρισκόταν ακόμα στο κτίριο και σκόπευε να αποδράσει από εκείνη τη μεριά, ο Άντολφ ήλεγξε στα γρήγορα την είσοδο του σπιτιού και μετά μπήκε στο διαμέρισμα. Εύκολα, μια που η εξώπορτα ήταν ορθάνοιχτη.

Σ' εκείνο το σημείο ήταν που κέρδισε το χρυσό του αστεράκι, προτού κάνει, για πρώτη φορά, όλα όσα είχε διδαχτεί να κάνει στην Αστυνομική Ακαδημία στη Στοκχόλμη. Με το πιστόλι προτεταμένο είχε ψάξει το διαμέρισμα, αλαφροπατώντας τοίχο τοίχο, έτσι ώστε να μην αναστατώσει χωρίς λόγο τα αντικείμενα που θα ερευνούσαν οι συνάδελφοί του από το εγκληματολογικό, ούτε να δώσει εύκολο στόχο στον δράστη, αν βρισκόταν ακόμα εκεί και ήταν αρκετά τρελός ώστε να του ρίξει. Ο μόνος άνθρωπος που βρήκε όμως ήταν το θύμα. Ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι του υπνοδωματίου, ακίνητη, κάτω από το αιματοβαμμένο σεντόνι που σκέπαζε το κεφάλι και τον κορμό και τους μισούς μηρούς της.

Ο Άντολφ φώναξε στον Κόμη μέσα από το ανοιχτό παράθυρο του υπνοδωματίου πως το πεδίο ήταν ελεύθερο και μπορούσε να ελέγξει το κλιμακοστάσιο, μετά έβαλε το πιστόλι του στη θήκη και έβγαλε τη μικρή ψηφιακή φωτογραφική μηχανή που είχε κάτω από την αριστερή του μασχάλη. Τράβηξε στα γρήγορα τρεις διαφορετικές φωτογραφίες του σκεπασμένου σώματος, προτού κατεβάσει προσεκτικά το σεντόνι για να ελέγξει αν ήταν ζωντανή ή πεθαμένη.

Με τον δεξιό του δείκτη κατάφερε να εντοπίσει την καρτίδα της, παρ' όλο που αυτό ήταν στην ουσία εντελώς άσκοπο, δεδομένης της θηλιάς γύρω από τον λαιμό και του βλέμματος στα μάτια της. Μετά ψηλάφισε προσεκτικά τα μάγουλα και

τους κροτάφους της. Αντίθετα με τις ζωντανές γυναίκες που είχε αγγίξει με τον ίδιο τρόπο, το δέρμα της κάτω από τα δάχτυλά του είχε απλώς μια αίσθηση στεγνή και ξυλιασμένη.

Μοιάζει πεθαμένη για τα καλά, αν και όχι πολλή ώρα, συλλογίστηκε.

Την είχε όμως αναγνωρίσει κιόλας. Όχι ως κάποια που είχε απλώς ξαναδεί, αλλά ως κάποια που τη γνώριζε, με την οποία είχε μιλήσει και για την οποία είχε στη συνέχεια φαντασιώσεις. Το πιο παράξενο απ' όλα, παρ' όλο που δε σκόπευε να το πει ποτέ σε κανέναν, ήταν πως δεν είχε ξανανιώσει ποτέ τόσο παρών όσο εκείνη ακριβώς τη στιγμή. Απόλυτα παρών, ωστόσο ταυτόχρονα σαν να στεκόταν έξω από όσα συνέβαιναν και παρακολουθούσε τον εαυτό του. Λες και όλ' αυτά στην πραγματικότητα δεν είχαν καμιά σχέση μαζί του, ακόμα λιγότερο με τη γυναίκα που κείτονταν νεκρή στο κρεβάτι της, παρ' όλο που μόλις πριν από λίγες ώρες πρέπει να ήταν τόσο ζωντανή όσο και ο ίδιος.

Η ΜΑΡΤΥΡΑΣ που είχε βρει το θύμα και είχε καλέσει την αστυνομία έδωσε την πρώτη της κατάθεση γύρω στις δέκα το πρωί σε δύο υπαστυνόμους. Η κατάθεση μαγνητοφωνήθηκε και δακτυλογραφήθηκε την ίδια μέρα. Κάπου είκοσι τυπωμένες σελίδες: Μαργκαρέτα Έρικσσον, πενήντα πέντε ετών, χήρα, άνευ τέκνων, κατοικούσε στον τελευταίο όροφο του κτιρίου όπου έμεναν το θύμα και η μητέρα της.

Στην τελευταία σελίδα της κατάθεσης είχε σημειωθεί πως η μάρτυρας ενημερώθηκε για την απαγόρευση αποκάλυψης στοιχείων σύμφωνα με την παράγραφο 10, κεφάλαιο 23 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Δεν αναφερόταν τίποτα, ωστόσο, για την αντίδρασή της στο γεγονός πως δεν της επιτρεπόταν, «επί ποινή κυρώσεων», να μιλήσει σε οποιονδήποτε για το περιεχόμενο της κατάθεσης. Αυτό από μόνο του δεν ήταν τόσο παράξενο. Δεν ήταν από εκείνα τα στοιχεία που συνήθως καταγράφονταν και άλλωστε είχε αντιδράσει ακριβώς όπως οι περισσότεροι άνθρωποι όταν τους γινόταν η συγκεκριμένη γνωστοποίηση: ασφαλώς δεν ήταν από τους ανθρώπους που θα πήγαινε να κουτσομπολέψει για τέτοιου είδους θέματα.

Το κτίριο, που περιελάμβανε ένα υπόγειο, τέσσερις ορόφους και μια σοφίτα, ανήκε σ' ένα συνεταιρισμό ιδιοκτητών του οποίου η μάρτυρας ήταν και πρόεδρος. Υπήρχαν δύο διαμερίσματα σε καθέναν από τους τρεις χαμηλότερους ορόφους και ένα διπλάσιου μεγέθους στον τελευταίο, όπου έμενε η μάρτυρας. Συνολικά εφτά διαμερίσματα, όλα με ιδιοκτήτες ανθρώπους μεσήλικες ή γηραιότερους, μοναχικούς και ζευγάρια με

μεγάλα παιδιά που είχαν φύγει από το σπίτι. Οι περισσότεροι έλειπαν για διακοπές όταν έγινε ο φόνος.

Το διαμέρισμα όπου διαπράχθηκε η δολοφονία ανήκε στη μητέρα του θύματος και σύμφωνα με τη μάρτυρα το θύμα έμενε επίσης εκεί μερικές φορές. Τελευταία η μάρτυρας έβλεπε την κόρη αρκετά συχνά, μια και η μητέρα της έλειπε για διακοπές, αφού περνούσε τον περισσότερο χρόνο της στο Σίρκεν, ένα νησί είκοσι χιλιόμετρα νότια του Βεκσέ.

Το διαμέρισμα, τέσσερα δωμάτια και κουζίνα, ήταν στο ισόγειο όταν το έβλεπε κανείς από την είσοδο του δρόμου· επειδή όμως το κτίριο βρισκόταν σε μια πλαγιά, στην πραγματικότητα το διαμέρισμα ήταν έναν όροφο πιο πάνω στο πίσω μέρος και έβλεπε στην αυλή, που με τη σειρά της οδηγούσε σε ένα μικρό δασότοπο τριγυρισμένο από μονοκατοικίες και μερικές πολυκατοικίες.

Η μάρτυρας είχε σκύλους και, σύμφωνα με όσα είχε δηλώσει στη διάρκεια της κατάθεσης, τα σκυλιά ήταν το κυριότερο ενδιαφέρον της επί πολλά χρόνια. Τον τελευταίο καιρό είχε δύο, ένα λαμπραντόρ κι ένα σπάνιελ, που έβγαζε βόλτα τέσσερις φορές την ημέρα. Στις επτά το πρωί τα πήγαινε συνήθως μια μεγάλη βόλτα που κρατούσε τουλάχιστον μια ώρα.

«Είμαι πρωινός τύπος. Ποτέ δεν είχα πρόβλημα να σηκωθώ νωρίς – σιχαίνομαι να μένω ξαπλωμένη από τη στιγμή που έχω ξυπνήσει».

Όταν γύριζαν στο σπίτι, συνήθως έτρωγε πρωινό και διάβαζε την πρωινή εφημερίδα όση ώρα τα σκυλιά απολάμβαναν το «πρωινό τάισμα». Στις δώδεκα ήταν ώρα για άλλη μια βόλτα με τα σκυλιά, που κρατούσε και πάλι γύρω στη μια ώρα, και, όταν επέστρεφε, συνήθως έτρωγε το μεσημεριανό της, ενώ οι δύο τετράποδοι φίλοι της ανταμείβονταν με ένα «ξεραμένο γουρουνίσιο αυτί ή κάτι νόστιμο για μασούλισμα».

Στις πέντε έβγαινε πάλι έξω, αυτή τη φορά όμως όχι για πολύ, γύρω στη μισή ώρα, έτσι ώστε να έχει χρόνο για το δείπνο και για «το βραδινό τάισμα του Πέππε και του Πίγκε» με

ησυχία και άνεση, προτού έρθει η ώρα ν' ανοίξει την τηλεόραση για τα βραδινά νέα. Μετά έμενε «το βραδινό κατούρημα» κάποια στιγμή μεταξύ δέκα και δώδεκα το βράδυ, ανάλογα με τα προγράμματα που είχε να προσφέρει η τηλεόραση.

Με άλλα λόγια, ακολουθούσε μια σταθερή ρουτίνα, που σε μεγάλο βαθμό έμοιαζε να υπαγορεύεται από τα σκυλιά της. Συνήθως περνούσε τις ελεύθερες ώρες που μεσολαβούσαν είτε κάνοντας διάφορες δουλειές στην πόλη είτε συναντώντας φίλους –«κυρίως γυναίκες σαν κι εμένα και άλλους ανθρώπους που αγαπούν τα σκυλιά»– ή με κατ' οίκον εργασία.

Ο άντρας της, που είχε πεθάνει πριν από δέκα χρόνια, ήταν λογιστής, με δική του επιχείρηση, και η ίδια δούλευε στο γραφείο του με μερική απασχόληση. Μετά τον θάνατό του είχε συνεχίσει να βοηθάει μερικούς από τους παλιούς τους πελάτες στα λογιστικά τους. Όμως η κυριότερη πηγή εισοδήματός της ήταν η σύνταξη που της είχε αφήσει ο άντρας της.

«Ο Ράγκναρ τα πρόσεχε πάντα αυτά τα πράγματα, έτσι πραγματικά δεν έχω ν' ανησυχώ για τίποτα».

Η κατάθεση είχε γίνει στο διαμέρισμά της. Οι αστυνομικοί που την είχαν πάρει έβλεπαν με τα μάτια τους πως δεν υπήρχε λόγος να μην την πιστέψουν όσον αφορούσε αυτό το τελευταίο. Όλα όσα έβλεπαν έδειχναν πως ο Ράγκναρ είχε φροντίσει ν' αφήσει τη γυναίκα του καλά αποκατεστημένη μετά τον θάνατό του.

Στις έντεκα το προηγούμενο βράδυ, ενώ ήταν απασχολημένη με το λεγόμενο «βραδινό κατούρημα», είχε δει το θύμα να βγαίνει από την εξώπορτα και να κατευθύνεται προς το κέντρο της πόλης.

«Φαινόταν σαν να πήγαινε σε πάρτι, παρ' όλο που τείνω να πιστέψω πως σήμερα οι περισσότεροι νέοι φαίνονται έτσι οποιαδήποτε ώρα της ημέρας».

Η ίδια στεκόταν κάπου τριάντα μέτρα πιο πέρα στον δρόμο και δεν είχαν χαιρετηθεί, ήταν όμως απόλυτα σίγουρη πως αυτή που είχε δει ήταν το θύμα.

«Δε νομίζω πως με είδε. Μάλλον βιαζόταν, διαφορετικά είμαι σίγουρη πως θα είχε πει ένα γεια».

Πέντε λεπτά αργότερα είχε ανεβεί στο δικό της διαμέρισμα και, ακολουθώντας τη συνηθισμένη ρουτίνα, είχε πέσει για ύπνο και αποκοιμηθεί λίγο πολύ ακαριαία, κι αυτά ήταν όλα όσα μπορούσε να θυμηθεί από το προηγούμενο βράδυ.

Αυτό το απίστευτο καλοκαίρι είχε αρχίσει από τον Μάιο κιόλας και δεν έλεγε να τελειώσει. Μέρα με τη μέρα ούτε το παραμικρό φύσημα αέρα, ο ήλιος καυτός σαν μπάρμπεκιου, ο ουρανός ξεβαμμένος γαλάζιος, ανελέητος, χωρίς σύννεφα, χωρίς σκιά. Μέρα με τη μέρα η θερμοκρασία σημείωνε καινούρια ρεκόρ και το επόμενο πρωί είχε βγει με τα σκυλιά πολύ νωρίς, στις εξίμισι.

Ήταν νωρίτερα από τη συνηθισμένη ώρα, αλλά αν έπαιρνε κανείς υπόψη του το «εντελώς απίστευτο καλοκαίρι... Δε νομίζω πως είμαι η μόνη που έχει αυτή την άποψη... Ήθελα να αποφύγω την πολλή ζέστη». Και κάθε υπεύθυνος ιδιοκτήτης σκύλου ξέρεي πως στα σκυλιά δεν αρέσει να κουράζονται όταν κάνει ζέστη.

Είχε ακολουθήσει την ίδια διαδρομή που έκανε πάντα. Είχε στρίψει αριστερά βγαίνοντας από την εξώπορτα και είχε ανεβεί τον δρόμο προσπερνώντας τις γειτονικές ιδιοκτησίες, μετά είχε κατεβεί το μονοπάτι δεξιά, προς το μεγαλύτερο κομμάτι του δασότοπου που απλωνόταν μόλις μερικές εκατοντάδες μέτρα πίσω από το κτίριο όπου έμενε. Μισή ώρα αργότερα, όταν η ζέστη είχε γίνει ήδη ανυπόφορη, παρ' όλο που ήταν μόλις περασμένες εφτά, είχε αποφασίσει να κάνει μεταβολή και να γυρίσει στο σπίτι. Τόσο ο Πέππε όσο και ο Πίγκε είχαν λαχανιάσει για τα καλά και ακόμα και η κυρά τους λαχταρούσε τη σκιά του σπιτιού και κάτι δροσιστικό να πιει.

Σχεδόν την ίδια στιγμή που αποφάσισε να κάνει μεταβολή και να γυρίσει στο σπίτι, ο ουρανός είχε ξαφνικά σκοτεινιάσει και είχε μαυρίσει, ένας άνεμος άρχισε να μαστιγώνει τους θά-

μνους και τα δέντρα και άκουγε βροντές σε όχι πολύ μακρινή απόσταση. Όταν άρχισαν να πέφτουν οι πρώτες βαριές ψιχάλες, απέιχε κάπου διακόσια μέτρα από το σπίτι και είχε αρχίσει να τρέχει, παρ' όλο που στην πραγματικότητα δεν υπήρχε λόγος, μια που η μπόρα είχε ήδη μετατραπεί σε νεροποντή και, όταν πια έφτασε στην πολυκατοικία διασχίζοντας την πίσω αυλή, ήταν μουσκεμένη μέχρι το κόκαλο.

Τότε ήταν που πρόσεξε πως το παράθυρο του υπνοδωματίου της γειτόνισσάς της ήταν ανοιχτό και χτυπούσε στον αέρα και πως οι κουρτίνες μέσα στο δωμάτιο ήταν ήδη μουσκεμένες.

Μόλις μπήκε στο χολ της εισόδου –«πρέπει να ήταν γύρω στις εφτάμισι, αν δεν κάνω λάθος»–, χτύπησε το κουδούνι της γειτόνισσας κάμποσες φορές, κανείς όμως δεν της άνοιξε.

«Σκέφτηκα πως θα είχε γυρίσει στο σπίτι αργά και θα είχε ανοίξει το παράθυρο. Όχι πως θα της πρόσφερε και τίποτε αυτό, αφού έξω κάνει πολύ περισσότερη ζέστη από ό,τι μέσα. Όταν είχαμε βγει για το βραδινό κατούρημα, ήταν κλειστό, πάντως, γιατί συνήθως τα προσέχω κάτι τέτοια πράγματα».

Επειδή κανείς δεν άνοιξε την πόρτα, ανέβηκε με το ασανσέρ στον όροφό της. Στέγνωσε τα σκυλιά από το πολύ νερό και φόρεσε στεγνά ρούχα. Ήταν πολύ κακόκεφη.

«Αυτή η ιδιοκτησία είναι στην πραγματικότητα κοινή και οι ζημιές από το νερό δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται απερίσκεπτα. Και έπειτα υπάρχει και ο κίνδυνος της διάρρηξης. Βέβαια, το περβάζι του παραθύρου είναι κάμποσα μέτρα ψηλά, αλλά δε νομίζω πως περνάει μέρα χωρίς να διαβάσεις στην εφημερίδα κάτι για διαρρήχτες που κλέβουν ό,τι έχει και δεν έχει ο κόσμος και, έστω κι αν είναι λιώμα από τα ναρκωτικά, δεν μπορεί να είναι τόσο δύσκολο να δανειστούν μια σάλα από κανέναν φίλο τους, έτσι δεν είναι;»

Τι έπρεπε να κάνει όμως; Να μιλήσει στην κόρη την επόμενη φορά που θα τύχαινε να τη δει; Να τηλεφωνήσει στη μητέρα της και να της πει κουτσομπολιά; Δεκαπέντε μέρες νωρίτερα είχε σημειωθεί ένα παρόμοιο μπουρίνι, εκείνο όμως είχε κρα-

τήσει μόλις δέκα λεπτά και μετά σταμάτησε το ίδιο απότομα όπως είχε ξεκινήσει, και ο ήλιος είχε αρχίσει να λάμπει πάλι σ' ένα γαλάζιο, ανέφελο ουρανό – στην πραγματικότητα, αυτό είχε κάνει καλό στα παρτέρια και στα υπόλοιπα φυτά. Όχι αυτή τη φορά όμως, κι έτσι ύστερα από ένα τέταρτο, καθώς τακτοποιούσε τα μπολάκια των σκύλων και έφτιαχνε λίγο καφέ, και ενώ εξακολουθούσε να βρέχει το ίδιο δυνατά, ξαφνικά πήρε μια απόφαση.

«Όπως είπα, είμαι πρόεδρος του συνεταιρισμού ιδιοκτητών και συνήθως προσέχουμε ο ένας τον άλλο εδώ πέρα. Ειδικά το καλοκαίρι που τόσοι άνθρωποι λείπουν σε διακοπές. Επομένως, έχω δεύτερα κλειδιά για τα περισσότερα διαμερίσματα του κτιρίου».

Έτσι, πήρε το κλειδί που της είχε δώσει η μητέρα του θύματος, κατέβηκε με το ασανσέρ στο ισόγειο, χτύπησε μερικές φορές ακόμα το κουδούνι, «για την περίπτωση που τελικά ήταν μέσα», μετά ξεκλείδωσε την πόρτα και μπήκε στο διαμέρισμα.

«Ύποθέτω πως επικρατούσε η κατάσταση που περιμένει κανείς όταν αφήνει τους νέους μόνους στο σπίτι, γι' αυτό δε μου έκανε και μεγάλη εντύπωση. Νομίζω πως φώναξα για να δω αν ήταν κανείς εκεί, αλλά δεν πήρα καμιά απάντηση, κι έτσι μπήκα μέσα... στο υπνοδωμάτιο... ναι... και μετά είδα τι είχε συμβεί. Το κατάλαβα αμέσως. Έτσι... έκανα μεταβολή κι έτρεξα έξω στον δρόμο. Είχα τρομοκρατηθεί – σκεφτόμουν πως αυτός μπορεί να ήταν ακόμα εκεί. Ευτυχώς είχα μαζί μου το κινητό μου και τότε ήταν που τηλεφώνησα... τηλεφώνησα στον αριθμό έκτακτης ανάγκης... ξέρετε, ένα ένα δύο. Και πραγματικά απάντησαν αμέσως, παρ' όλο που διαβάζεις στις εφημερίδες πως η αστυνομία δεν κάνει καλά τη δουλειά της».

Τελικά έμεινε ανοιχτό το παράθυρο του υπνοδωματίου, πράγμα που δεν είχε σημασία επειδή, όταν έφτασε επιτόπου το πρώτο περιπολικό, η βροχή είχε σταματήσει και οποιαδήποτε ζημιά από το νερό ήταν πια εντελώς άνευ σημασίας. Ο αστυφύλακας Άντολφσον δεν είχε φυσικά καμιά διάθεση να το

κλείσει. Στην πραγματικότητα, είχε προσέξει πως υπήρχαν εκτεταμένες κηλίδες αίματος έξω στο περβάζι, αποφάσισε όμως ν' αφήσει αυτήν τη συγκεκριμένη λεπτομέρεια στους συναδέλφους του από το εγκληματολογικό.

Το ζεστότερο καλοκαίρι που μπορούσε κανείς να θυμηθεί, μια γειτόνισσα που έκανε την ίδια βόλτα κάθε πρωί με τα σκυλιά της και που τύχαινε επίσης να έχει δεύτερο κλειδί για το διαμέρισμα του θύματος, μια ξαφνική νεροποντή, ένα ανοιχτό παράθυρο. Συγκυρίες που συνέργησαν, το χέρι της μοίρας αν θέλετε, όπως και να το αποκαλέσετε όμως, αυτός ήταν ο λόγος που η αστυνομία κατάφερε να διαπιστώσει πως τα πράγματα είχαν γίνει με ένα συγκεκριμένο τρόπο και όχι με άλλο. Και, αν πάρουμε υπόψη μας τις εναλλακτικές πιθανότητες, η κατάληξη κάθε άλλο παρά ήταν η χειρότερη.

Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ είχε κάνει ασφαλώς αυτό που του αναλογούσε. Μέσα σε λιγότερο από δύο ώρες όσοι έπρεπε να βρίσκονται στον τόπο του εγκλήματος ήταν πράγματι εκεί. Δυστυχώς είχαν συγκεντρωθεί διάφοροι περιεργοί τους οποίους δεν είχαν καμιά διάθεση να βλέπουν, ο ίδιος όμως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτό και η περιοχή γύρω από το κτίριο είχε αποκλειστεί με αστυνομική κορδέλα, όπως και ο δρόμος μπροστά του, και προς τις δύο κατευθύνσεις.

Ένστολοι αστυνομικοί είχαν αρχίσει να ψάχνουν συστηματικά μέσα στις γειτονικές ιδιοκτησίες και στα περίχωρα, ενώ μια περίπολος με σκυλιά προσπαθούσε να βρει τα ίχνη που υπέθεταν πως έπρεπε να είχε αφήσει ο δράστης όταν πήδησε από το ανοιχτό παράθυρο στην πίσω πλευρά του κτιρίου – χωρίς επιτυχία πάντως. Όμως αν έπαιρνε κανείς υπόψη τη νεροποντή που είχε σημειωθεί δύο ώρες νωρίτερα, αυτό δεν ήταν καθόλου παράξενο.

Το εγκληματολογικό είχε αρχίσει να ψάχνει το διαμέρισμα· ο ιατροδικαστής είχε ειδοποιηθεί και ερχόταν από το εξοχικό του. Αστυνομικοί από την τοπική υπηρεσία δίωξης εγκλήματος είχαν ήδη πάρει μια πρώτη κατάθεση από τη μάρτυρα που είχε βρει το πτώμα, ενώ και οι δύο γονείς του θύματος είχαν ήδη ενημερωθεί για το συμβάν και είχαν μεταφερθεί στο αστυνομικό τμήμα. Σύντομα οι ένστολοι θα άρχιζαν να πηγαίνουν πόρτα πόρτα στην περιοχή και όλα τα σημεία στη λίστα του αξιωματικού υπηρεσίας – με εξαίρεση το τελευταίο – είχαν γίνονται πράξη και είχαν τσεκαριστεί.

Όταν ήταν σίγουρος πως όλα τα κομμάτια ήταν στη θέση τους ή τουλάχιστον έτοιμα να μπουν στη θέση τους, καταπίαστηκε με το τελευταίο σημείο της λίστας και κάλεσε τον αστυνομικό διευθυντή της επαρχίας. Περιέργως, παρ' ότι ήταν μια Παρασκευή εκείνου του ατέλειωτου καλοκαιριού και ο άνθρωπος υποτίθεται πως θα έλειπε για διακοπές, δεν ήταν στο εξοχικό του, στην ακτή έξω από το Οσκαρσάμν, κάπου εκατό χιλιόμετρα από το Βεκσέ, αλλά πίσω από το γραφείο του, μερικούς ορόφους πιο πάνω, στο ίδιο κτίριο με τον αξιωματικό υπηρεσίας. Πέρασαν κάπου δεκαπέντε λεπτά μιλώντας στο τηλέφωνο. Μίλησαν κυρίως για το θύμα και, όταν η συζήτηση έληξε, ανεξάρτητα από το πόσο έμπειρος και σκληραγωγημένος μπορεί να ήταν, ο αξιωματικός υπηρεσίας ένωσε ξαφνικά μια ανεξήγητη κατάθλιψη.

Ήταν πραγματικά παράξενο, επειδή συνήθως ένωθε αλλόκοτα κεφάλτος όταν έφερνε στο μυαλό του όσα είχαν γίνει την τελευταία φορά που είχε χρειαστεί να συμβουλευτεί τη χειρόγραφο λίστα του. Ήταν στη διάρκεια μιας μακρόχρονης απόσπασης στο αστυνομικό σώμα του γειτονικού Κάλμαρ τότε που δύο από τους χειρότερους ταραχοποιούς της πόλης είχαν αρχίσει να πυροβολούν σαν τρελοί, μέρα μεσημέρι, στη μέση της πόλης, ανάμεσα σε όλους τους καθωσπρέπει, νομοταγείς πολίτες, ρίχνοντας δυο ντουζίνες σφαίρες προς όλες τις δυνατές κατευθύνσεις. Σαν από θαύμα, είχαν καταφέρει απλώς να πετύχουν ο ένας τον άλλο – κάτι παρόμοιο μόνο στο Σμόλαντ μπορούσε να συμβεί, είχε σκεφτεί τότε ο αστυνομικός υπηρεσίας.

Ούτε ο αστυνομικός διευθυντής της επαρχίας ήταν ευχαριστημένος. Βέβαια, δεν ήταν αστυνομικός της δίωξης και μια από τις αρχές του στη ζωή ήταν να μην πηγαίνει ποτέ γυρεύοντας για μεπελάδες, τούτη εδώ η υπόθεση όμως πραγματικά δε φαινόταν καλή. Είχε όλα τα χαρακτηριστικά μιας κλασικής έρευνας για φόνο, κι αν τα πράγματα στράβωναν –που δεν ήταν απίθανο, με δεδομένη την ταυτότητα του θύματος–, υπήρχε σοβαρή πιθανότητα να καταλήξει να νιώθει όπως νιώθουν

πάντα οι άνθρωποι σαν κι αυτόν όταν τα πράγματα στη δουλειά πάνε όσο πιο χάλια γίνεται.

Στη διάρκεια μιας ομιλίας του ύστερα από ένα δείπνο την προηγούμενη εβδομάδα είχε αφιερώσει πολλή ώρα μιλώντας για τα περιορισμένα μέσα της αστυνομίας και είχε καταλήξει συγκρίνοντας το Σώμα του με «έναν ανεπαρκή και κακοσυντηρημένο φράχτη που προσπαθεί να κρατήσει υπό έλεγχο ολοένα αυξανόμενα επίπεδα εγκληματικότητας».

Ήταν μια ομιλία που είχε εκτιμηθεί δεόντως και είχε μείνει και ο ίδιος ιδιαίτερα ικανοποιημένος από τη μεταφορά με τον φράχτη, την οποία θεωρούσε ιδιοφυή όσο και καλοδιατυπωμένη. Ούτε ήταν ο μόνος που είχε αυτή την αντίληψη: ο αρχισυντάκτης της μεγαλύτερης τοπικής εφημερίδας βρισκόταν στο ίδιο δείπνο και τον είχε συγχαρεί την ώρα που έπαιρναν τον καφέ και το κονιάκ τους. Αυτά όμως είχαν συμβεί τότε και ο αστυνομικός διευθυντής της επαρχίας προτιμούσε να μη φαντάζεται ποια κατεύθυνση θα έπαιρναν οι σκέψεις του αρχισυντάκτη τις επόμενες λίγες ώρες.

Το χειρότερο απ' όλα ήταν τα προσωπικά του συναισθήματα. Γνώριζε τον πατέρα του θύματος και είχε συναντήσει την κόρη –το θύμα της δολοφονίας– αρκετές φορές. Τη θυμόταν ως ευχάριστη κοπέλα και, αν είχε κόρη, θα ήταν ευτυχής αν της έμοιαζε και συμπεριφερόταν όπως αυτή. Τι συμβαίνει, σκέφτηκε. Και γιατί, διάολο, συνέβαινε στο Βεκσέ, όπου δεν είχε σημειωθεί καμιά δολοφονία όσα χρόνια δούλευε εκεί. Στο χωράφι μου. Και μάλιστα κατακαλόκαιρο.

Τότε ήταν που πήρε την απόφαση. Όσο ζορισμένος κι αν ήταν ο φράχτης του εκείνη τη στιγμή και ανεξάρτητα από το γεγονός πως οι διακοπές και διάφοροι άλλοι μπελάδες που αντιμετώπιζε δε βοηθούσαν καθόλου, είχε έρθει η ώρα να προετοιμαστεί για ό,τι χειρότερο θα μπορούσε να συμβεί. Έτσι σήκωσε το τηλέφωνο και πήρε τον παλιό του φίλο από τα φοιτητικά του χρόνια, τον ΑΕΥΔΕ, για να ζητήσει βοήθεια. Σε ποιον άλλο θα μπορούσε να στραφεί σε μια τέτοια περίπτωση;

Μετά τη συνομιλία, που κράτησε λιγότερο από δέκα λεπτά, ο αστυνομικός διευθυντής της επαρχίας ένιωθε αισθητά ανακουφισμένος, σχεδόν απελευθερωμένος. Θα ερχόταν βοήθεια, η καλύτερη δυνατή βοήθεια, από το τμήμα ανθρωποκτονιών της θρυλικής Εθνικής Υπηρεσίας Δίωξης Εγκλήματος και ο αρχηγός της είχε υποσχεθεί πως θα έφτανε την ίδια εκείνη μέρα.

Είχε καταφέρει κι αυτός να πάρει άριστα στη διάρκεια των πρώτων φάσεων της υπόθεσης. Χωρίς χρυσό αστεράκι, βέβαια, ούτε καν ασημένιο, αλλά ίσως ένα μικρό χάλκινο επειδή σκέφτηκε μια καθόλου ασήμαντη πρακτική λεπτομέρεια. Αμέσως είχε βάλει τη γραμματέα του να τηλεφωνήσει στο ξενοδοχείο «Σταντσοτέλ» και να κλείσει έξι μονόκλινα δωμάτια, ζητώντας να είναι κοντά το ένα στο άλλο και κατά προτίμηση απομονωμένα από το υπόλοιπο ξενοδοχείο.

Οι άνθρωποι στο ξενοδοχείο «Σταντσοτέλ» ήταν ευτυχείς, επειδή βρίσκονταν στη νεκρή καλοκαιρινή περίοδο και υπήρχαν πολλά άδεια δωμάτια, πράγμα που δεν ίσχυε μερικές ώρες αργότερα την ίδια μέρα, όταν δεν υπήρχε ούτε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου ελεύθερο σ' όλο το κέντρο του Βεκσέ.

Στοκχόλμη, Παρασκευή 4 Ιουλίου

ΑΝ ΚΑΙ ΗΤΑΝ ΜΟΛΙΣ ΔΕΚΑ ΤΟ ΠΡΩΙ –στη διάρκεια εκείνου του ασυνήθιστου καλοκαιριού που είχε αρχίσει τον Μάιο και έμοιαζε να μη θέλει να τελειώσει–, ένας από τους μεγάλους μύθους της Εθνικής Υπηρεσίας Δίωξης Εγκλήματος είχε ήδη εμφανιστεί στη δουλειά. Αντίθετα με τους περισσότερους συναδέλφους του, ο αστυνόμος Έβερτ Μπέκστρεμ δεν είχε φύγει για την εξοχή για να παλεύει με τις σκνίπες, μια στριμμένη σύζυγο και κλαψιάρικα παιδιά. Για να μην αναφέρουμε όλους τους τρελούς γείτονες, τις βρομερές εξωτερικές τουαλέτες, τα μπάρμπεκιου που μύριζαν πετρέλαιο και τη ζεστή μπίρα.

Ο Μπέκστρεμ ήταν κοντός, χοντρός και άξεστος, όταν όμως ήταν απαραίτητο, μπορούσε να γίνει πανούργος και να έχει μνήμη ελέφαντα. Θεωρούσε τον εαυτό του φρόνιμο άνθρωπο στην ακμή της ζωής του, ένα αδέσμευτο, ελεύθερο πνεύμα που προτιμούσε την ήρεμη ζωή της πόλης και, δεδομένου ότι ένας ικανός αριθμός ελκυστικών και ελαφροντυμένων γυναικών φαινόταν να ασπάζεται την ίδια άποψη, δεν είχε κανέναν απολύτως λόγο να παραπονιέται.

Οι καλοκαιρινές διακοπές αποτελούσαν πηγή ευχαρίστησης για τους ανθρώπους που δεν είχαν τίποτα καλύτερο να κάνουν, ένα τέχνασμα που χρησιμοποιούσαν σε υπερβολικό βαθμό σχεδόν όλοι οι συνάδελφοί του και άρα πολύ καλός λόγος να μένει στη δουλειά: έβρισκες επιτέλους την ευκαιρία να κουμαντάρεις τον χρόνο σου. Να έρχεσαι τελευταίος και να φεύγεις

πρώτος και να μην υπάρχει κανείς για να κάνει σχόλια. Κι αυτό ήταν όλο το νόημα. Άφθονος χρόνος για διάφορες δουλειές εκτός γραφείου, κι αν κάποιος αφεντικό που είχε απομείνει στο αρχηγείο της αστυνομίας τύχαινε να κοιτάξει στο γραφείο του, ήταν καλά προετοιμασμένος.

Μια μέρα προτού ο άμεσος προϊστάμενός του φύγει για διακοπές, ο Μπέκστρεμ είχε ανακοινώσει πως, πέρα από το να φροντίσει για τα πρακτικά ζητήματα σε περίπτωση που κάτι θα συνέβαινε, σκόπευε να γεμίσει όλο τον περισσευούμενο χρόνο του ξανακοιτάζοντας παλιές υποθέσεις που είχαν μείνει ανεξιχνίαστες. Το αφεντικό του δεν μπορούσε να φέρει αντίρρηση, κυρίως επειδή το μόνο που ήθελε ήταν να απομακρυνθεί από το αρχηγείο της αστυνομίας στο Κουνγκσχόλμεν και εν μέρει επειδή το τελευταίο πράγμα που ήθελε να κάνει ήταν να μιλάει με τον Μπέκστρεμ. Έτσι, το γραφείο του Μπέκστρεμ ήταν τώρα καλυμμένο από ένα βουνό ανεξιχνίαστων δολοφονιών που οι διανοητικά λιγότερο προικισμένοι συνάδελφοί του είχαν θαλασώσει χωρίς σοβαρό λόγο.

Το πρώτο πράγμα που έκανε, όταν έφτασε στη δουλειά, ήταν να ξανατακτοποιήσει τις στοίβες των χαρτιών, σε περίπτωση που τύχαινε να πάει κανείς να τις σκαλίσει. Αφού προγραμμάτισε την υπόλοιπη μέρα του από την όχι ευκαταφρόνητη άνεση της καρέκλας του πίσω από το παραφορτωμένο γραφείο, πληκτρολόγησε στο τηλέφωνό του για να ενεργοποιηθεί μια κατάλληλη δικαιολογία για την απουσία του. Ύπήρχαν διάφορες ανάμεσα στις οποίες μπορούσε να διαλέξει και, για ν' αποφύγει οποιοδήποτε ύποπτο μοτίβο, έριξε ένα ζάρι έτσι ώστε ν' αφήσει την τύχη να επιλέξει αν θα περνούσε την υπόλοιπη μέρα του «σε σύσκεψη», «εκτός γραφείου για υπηρεσιακή υπόθεση», «προσωρινά εκτός γραφείου», «σε εξωτερική δουλειά» ή ίσως ακόμα και «απών για δουλειά». Μέχρι να τακτοποιήσει αυτό το καθημερινά επαναλαμβανόμενο καθήκον, συνήθως ήταν η κατάλληλη στιγμή για να συνεχίσει τα βάζα και τις δοκιμασίες της ημέρας πηγαίνοντας για «γεύμα». Μια

βασική ανθρώπινη ανάγκη, ένα δικαίωμα καταγεγραμμένο στην εργατική νομοθεσία και φυσικά μια απουσία που άξιζε να έχει τον δικό της κωδικό στο τηλεφωνικό σύστημα της αστυνομίας. Δε χρειαζόταν καν να ρίξει το ζάρι.

Το μόνο πρακτικό πρόβλημα ήταν πως υπήρχε μια αισθητή έλλειψη από υπερωρίες και άλλα μικρά οικονομικά οφέλη επειδή, όπως και τόσες άλλες φορές παλιότερα, υπέφερε από μικρή έλλειψη κεφαλαίων παρ' ότι δεν είχε περάσει παρά μια εβδομάδα από την ημέρα μισθοδοσίας. Κάτι θα εμφανιστεί, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ. Υπάρχει πάντα χρόνος και όλες εκείνες οι μισόγυμνες γυναίκες στην πόλη. Πολύ σύντομα κάποιος βλαμμένος θα δείρει μέχρι θανάτου κανέναν φτωχοδιάβολο σ' ένα αξιοπρεπές ξενοδοχείο τριών αστέρων και μετά θα προκύψουν υπερωρίες, δαπάνες μετακίνησης και όλα τα άλλα φοροαπαλλασσόμενα οφέλη ενός απλού αστυνομικού. Και ενώ βρισκόταν στα μισά αυτών των ενθαρρυντικών σκέψεων, χτύπησε ξαφνικά το τηλέφωνό του.

Ο αρχηγός της Εθνικής Υπηρεσίας Δίωξης Εγκλήματος, Στεν Νυλάντερ –ή ΑΕΥΔΕ όπως ήταν συνήθως γνωστός ανάμεσα στους οχτακόσιους συναδέλφους του– ήταν κι αυτός βυθισμένος βαθιά στις σκέψεις του όταν του τηλεφώνησε από το Βεκσέ ο αστυνομικός διευθυντής της επαρχίας. Ψηλές σκέψεις για ένα περίπλοκο επιχειρησιακό πρόβλημα που είχε απλώσει πάνω στο τεράστιο γραφείο σχεδιασμού στο δικό του δωμάτιο ελέγχου, ή κέντρο επιχειρήσεων όπως προτιμούσε να το αποκαλεί, κυρίως για το πώς θα ανέπτυσσε καλύτερα τη Μονάδα Ταχείας Επέμβασης, στην περίπτωση που διεθνείς τρομοκράτες θα κατέβαζαν την ανόητη ιδέα να προσπαθήσουν να κάνουν αεροπειρατία σε κάποιο αεροπλάνο που θα απογειωνόταν από το Αρλάντα.

Ο συνάδελφός του κάτω στο Βεκσέ προφανώς δεν είχε την ίδια ικανότητα να διακρίνει ανάμεσα σε σημαντικές και ασήμαντες έγνοιες και, προκειμένου να μην επιτρέψει να χαραμι-

στεί η μισή του μέρα, είχε υποσχεθεί να στείλει αμέσως κάτω μερικά μέλη του τμήματος ανθρωποκτονιών. Το χειρότερο που μπορούσε να συμβεί, στην περίπτωση που ήταν απασχολημένοι, ήταν να χρειαστεί να αναδιατάξουν τις προτεραιότητές τους, σκέφτηκε καθώς έκλεινε το τηλέφωνο και ζητούσε από τη γραμματέα του να βρει «εκείνο τον κοντόχοντρο λεχρίτη από την Εθνική Υπηρεσία Δίωξης Εγκλήματος, εκείνον που ποτέ δε θυμάμαι το όνομά του». Μετά έστρεψε το ενδιαφέρον του σε πιο σημαντικά ζητήματα.

«Ο ΑΕΥΔΕ φαίνεται πως έχει ένα σωρό δουλειές, παρ' όλο που βρισκόμαστε στο αποκορύφωμα της εποχής των διακοπών» είπε ο Μπέκστρεμ, χαμογελώντας με το πιο γαλίφικο χαμόγελό του στη γραμματέα του αφεντικού του και έγνεψε προς το μέρος της κλειστής πόρτας πίσω από την πλάτη της. Κέντρο επιχειρήσεων, ΑΕΥΔΕ, ναι, καλά! σκέφτηκε.

«Ναι, σίγουρα είναι πολύ απασχολημένος» είπε με μετρημένο τόνο η γραμματέας, χωρίς να σηκώσει τα μάτια από τα χαρτιά της. «Όλες τις εποχές του χρόνου» συμπλήρωσε.

Φυσικά, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ. Ή, αλλιώς, παρακολούθησε ένα μάθημα και έμαθε πως οι άνθρωποι σαν κι αυτόν πρέπει πάντα να κάνουν τους ανθρώπους σαν κι εμένα να κάθονται και να περιμένουν ένα τέταρτο της ώρας, ενώ ο ίδιος διαβάζει το κύριο άρθρο της *Svenska Dagbladet*.

«Ναι, ζούμε σε μια ταραγμένη εποχή» μοιρολόγησε.

«Όντως» είπε η γραμματέας, ρίχνοντάς του μια βλοσυρή ματιά.

Εκτός κι αν είσαι ΑΕΥΔΕ, φυσικά, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ. Το κάθαρμα είχε και ωραίο τίτλο. Το ΑΕΥΔΕ ακουγόταν στρατιωτικό, αλλά και ανδροπρεπές. Σαφώς καλύτερο παρά να είσαι Αρχηγός της Εθνικής Αστυνομίας, το μεγαλύτερο πουλί στη φάρμα, και να σε λένε ΑΕΑ. Ποιος διάολο θέλει να είναι ΑΕΑ; Ακουγεται σαν κάτι που το κολλάς αν έχεις βγει με λάθος γυναίκα.

«Ο ΑΕΥΔΕ είναι ελεύθερος τώρα» είπε η γραμματέας γνέφοντας προς την κλειστή πόρτα.

«Τις ταπεινές μου ευχαριστίες» είπε ο Μπέκστρεμ, κάνοντας μια ελαφριά υπόκλιση από το σημείο όπου καθόταν. Ακριβώς ένα τέταρτο της ώρας. Ακόμα κι ένα παιδί θα μπορούσε να το έχει καταλάβει. Ακόμα κι εσύ, ωραία μου αγριολεσβία, σκέφτηκε, χαμογελώντας χαρωπά στη γραμματέα. Εκείνη δεν ανταποκρίθηκε, απλώς τον κοίταξε φιλύποπτα.

Ο πρεσβύτερος από όλα τα αφεντικά του Μπέκστρεμ έμοιαζε χαμένος στις σκέψεις του. Χάιδευε ακόμα το αρρενωπό και καλοσχηματισμένο πιγούνι του με τον αντίχειρα και τον δείκτη του δεξιού του χεριού και, όταν ο Μπέκστρεμ μπήκε στο δωμάτιο, δεν είπε λέξη, απλώς του απηύθυνε ένα απότομο νεύμα.

Παράξενος τύπος, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ. Και πολύ γελοία ρούχα, τη στιγμή που έξω έχει τριάντα βαθμούς.

Ο Αρχηγός της Εθνικής Υπηρεσίας Δίωξης Εγκλήματος φορούσε, ως συνήθως, μια άψογη στολή που τη συγκεκριμένη μέρα περιελάμβανε ένα ζευγάρι μαύρες μπότες ιππασίας, το μπλε παντελόνι της αστυνομικής έφιππης μονάδας κι ένα εκτυφλωτικά λευκό πουκάμισο στολής με επωμίδες που έφεραν τέσσερα χρυσά σιρίτια και ένα φύλλο δρυός με ένα βασιλικό στέμμα στην κορυφή. Την αριστερή πλευρά του στήθους του κοσμούσε μια ταινία με τέσσερα σιρίτια και τη δεξιά τα δύο διασταυρούμενα ξίφη που είχαν γίνει το έμβλημα της Εθνικής Υπηρεσίας Δίωξης Εγκλήματος. Φυσικά, φορούσε γραβάτα, δεμένη ακριβώς στη σωστή γωνία με τη βοήθεια της καρφίτσας της αστυνομικής υπηρεσίας για πρεσβύτερους διευθυντές. Ράχη ίσια σαν μπαστούνι, στομάχι ρουφηγμένο μέσα και στήθος προτεταμένο, λες και προσπαθούσε να ανταγωνιστεί το πιο εξέχον σωματικό του χαρακτηριστικό.

Τι πιγούνι! Μοιάζει με βρομοπετρελαιοφόρο, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ.

«Αν αναρωτιέσαι γιατί είμαι ντυμένος έτσι» είπε ο ΑΕΥΔΕ

χωρίς να τον τιμήσει έστω και μ' ένα βλέμμα ή να πάρει τα δάχτυλά του από το σημείο του προσώπου του που απασχολούσε τις σκέψεις του Μπέκστρεμ «σκοπεύω αργότερα να πάω για ιππασία με τον Μπραντκλιππάρεν».

Τα 'χει τετρακόσια. Καλύτερα να προσέχω, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ.

«Βασιλικό όνομα για ένα ευγενές φαρί» πρόσθεσε ο ΑΕΥΔΕ.

«Έτσι λεγόταν το αλογάκι ιππασίας του Καρόλου του Δωδέκατου, σωστά;» είπε δουλικά ο Μπέκστρεμ, παρ' όλο που την είχε κάνει κοπάνα από τα περισσότερα μαθήματα ιστορίας.

«Και του Καρόλου ΙΑ' και του Καρόλου ΙΒ'» είπε ο ΑΕΥΔΕ. «Ίδιο όνομα, αλλά φυσικά όχι το ίδιο άλογο. Ξέρεις τι είναι αυτό;» πρόσθεσε, γνέφοντας προς το περίπλοκο μοντέλο που ήταν απλωμένο πάνω στο τεράστιο τραπέζι σχεδιασμού.

Αν πάρουμε υπόψη μας όλους αυτούς τους τερματικούς σταθμούς, τα υπόστεγα και τα αεροσκάφη, μάλλον δεν είναι η μάχη της Πολτάβα, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ.

«Το Αρλάντα» μάντεψε. Πώς διάβολο έμοιαζε το Αρλάντα από ψηλά;

«Ακριβώς» είπε ο ΑΕΥΔΕ. «Δε σε ήθελα γι' αυτό όμως».

«Ακούω, αφεντικό» είπε ο Μπέκστρεμ, προσπαθώντας να μοιάζει με το πιο σαΐνι μαθητή στην τάξη.

«Βεκσέ» είπε με έμφαση ο ΑΕΥΔΕ. «Μια έρευνα για φόνο, μια νεαρή γυναίκα που βρέθηκε στραγγαλισμένη στο σπίτι της σήμερα το πρωί. Μάλλον την έχουν βιάσει κιόλας. Υποσχέθηκα ότι θα τους βοηθήσουμε. Γι' αυτό μάζεψε μια ομάδα και ξεκίνα αμέσως. Μπορείς να κανονίσεις τις λεπτομέρειες με το Βεκσέ. Αν κάποιος από εδώ έχει καμιά αντίρρηση, στείλε τον σ' εμένα».

Υπέροχα, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ. Γαμώτο, αυτό ήταν ακόμα καλύτερο από την εποχή των Τριών Σωματοφυλάκων, ένα βιβλίο που το είχε όντως διαβάσει, όταν έκανε σκασιαρχείο από το σχολείο.

«Κανένα πρόβλημα, αφεντικό» είπε ο Μπέκστρεμ. Βεχσέ, σκέφτηκε. Κάπου κοντά στη θάλασσα δεν ήταν αυτό, κάτω στο Σμόλαντ; Πρέπει να είναι γεμάτο γυναίκες αυτή την εποχή του χρόνου.

«Και κάτι ακόμα» είπε ο Αρχηγός της Εθνικής Υπηρεσίας Δίωξης Εγκλήματος. «Προτού το ξεχάσω. Υπάρχει μια μικρή επιπλοκή. Η ταυτότητα του θύματος».

Για να δούμε τι θα δούμε, σκεφτόταν ο Μπέκστρεμ καθισμένος στο γραφείο του μισή ώρα αργότερα, απασχολημένος να ρυθμίζει όλες τις πρακτικές λεπτομέρειες. Πρώτα απ' όλα, μια σοβαρή ένεση ρευστού με τη μορφή ενός ταχυδρομικού εμβάσματος που είχε καταφέρει να αποσπάσει από το λογιστήριο, παρ' ότι ήταν Παρασκευή, στο αποκορύφωμα της εποχής των διακοπών. Ένα έμβασμα που είχε ενισχύσει με χαρτονομίσματα μερικών χιλιάδων κορονών από το κοινό ταμείο της Μονάδας Δίωξης Βίαιων Εγκλημάτων. Πάντα υπήρχε κάτι εκεί μέσα για την περίπτωση επειγόντων, απρόβλεπτων δαπανών και ο Μπέκστρεμ πάντα το παρακολουθούσε από κοντά, επειδή, όσο υποσιτισμένος κι αν εμφανιζόταν ο δικός του τραπεζικός λογαριασμός, δε σκόπευε να υποβληθεί ποτέ σε οποιοδήποτε είδους στέρηση.

Είχε καταφέρει επίσης να συγκροτήσει όπως όπως και την ομάδα των πέντε συναδέλφων, τέσσερις από τους οποίους ήταν κανονικοί αστυνομικοί και μόνο μία ήταν γυναίκα. Από την άλλη όμως, αυτή η τελευταία ήταν πολιτική υπάλληλος και η βασική της δουλειά θα ήταν η προσπάθεια να κρατήσει σε τάξη τη χαρτούρα, επομένως μάλλον θα την άντεχε. Και ένας από τους συναδέλφους του θα εκτιμούσε την παρουσία της, αν λάβαινε κανείς υπόψη το πώς της την έφευτε όποτε έβρισκε ευκαιρία, όταν βρισκόταν σε ικανή απόσταση από την αξιόθρηνητη γυναίκα του. Ίσως δεν ήταν και η απόλυτη αφρόκρεμα, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ κοιτάζοντας τον κατάλογο της ομάδας του, ήταν όμως αρκετά καλοί αν έπαιρνες υπόψη σου

πόσοι έλειπαν σε διακοπές. Άλλωστε, θα ήταν και ο ίδιος εκεί.

Επομένως, απέμενε το μεταφορικό μέσο για το ταξίδι κάτω στο Βεκσέ, καθώς και για όσο διάστημα θα βρίσκονταν εκεί. Για κάποιο λόγο υπήρχαν άφθονα αυτοκίνητα και ο Μπέκστρεμ ζήτησε τα τρία καλύτερα. Για τον εαυτό του διάλεξε το μεγαλύτερο τέσσερα επί τέσσερα Volvo που είχαν, με τη μεγαλύτερη μηχανή και τόσο έξτρα εξοπλισμό, που τα παιδιά στο τεχνικό τμήμα πρέπει να ήταν στα πολύ πάνω τους όταν το εξόπλιζαν.

Μάλλον τελειώσαμε, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ, σβήνοντας μία τις σημειώσεις στον μικρό του κατάλογο. Το μόνο που απέμενε ήταν να φτιάξει τη δική του βαλίτσα. Όταν ξεκίνησε να το σκέφτεται όμως, άρχισε ξαφνικά να νιώθει ανήσυχος. Το ποτό δεν ήταν πρόβλημα. Αυτή τη φορά είχε ένα σωρό οινόπνευματώδη στο σπίτι του. Ένας από τους νεότερους συναδέλφους του είχε πάει ένα μεγάλο ταξίδι για φώνια στο Ταλλίν το Σαββατοκύριακο και ο Μπέκστρεμ είχε αγοράσει σημαντικό κομμάτι από τα λάφυρα: ούισκι, βότκα και δύο κιβώτια έξτρα δυνατής εξαγωγίμης μπίρας που ήταν σκέτος δυναμίτης.

Τι διάβολο θα φορέσω όμως; Με το μάτι του μυαλού του έβλεπε το χαλασμένο του πλυντήριο, το ξεχειλισμένο καλάθι με τα άπλυτα και τις στοίβες των βρόμικων ρούχων που αυξάνονταν στο υπνοδωμάτιο και στο μπάνιο σχεδόν ένα μήνα τώρα. Μόλις εκείνο το πρωί, προτού ξεκινήσει για τη δουλειά, είχε αντιμετωπίσει προβλήματα. Φρεσκομπανιαρισμένος και πεντακάθαρος είχε σταθεί εκεί, πρώτη φορά χωρίς κανένα απολύτως κατάλοιπο από μεθύσι, και του είχε βγει ο πάτος μέχρι να βρει τελικά με τη βοήθεια της μύτης του ένα πουκάμισο κι ένα σώβρακο που δε θα έκαναν τους ανθρώπους να φέρουν στο μυαλό τους κανένα δανέζικο τυροπωλείο σε περίπτωση που θα χρειαζόταν να τους απευθύνει τον λόγο. Το πρόβλημα θα λυθεί από μόνο του, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ, κατεβάζοντας ξαφνικά μια μεγαλοφυή ιδέα. Πρώτα μια μικρή παρακάμψη για να περάσει από το εμπορικό κέντρο στη Σανκτ

Ερικσγκάταν και ν' αγοράσει κάτι ωραίο και καινούριο. Δεν είχε πια έλλειψη ρευστού και –τώρα που το καλοσκεφτόταν– θα μπορούσε απλώς να πάρει τα βρόμικα ρούχα από το σπίτι μαζί του και να τα δώσει για πλύσιμο στο ξενοδοχείο κάτω στο Βεκσέ. Μεγαλοφυές, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ. Πρώτα όμως λίγο φαγάκι, επειδή θα ήταν σοβαρή παράλειψη καθήκοντος αν ξεκινούσε για τη διαλεύκανση μιας υπόθεσης φόνου με άδειο στομάχι.

Ο Μπέκστρεμ έφαγε ένα καλούτσικο γεύμα σ' ένα ισπανικό εστιατόριο εκεί κοντά, με πολλά τάπας και άλλες καλοκαιρινές λιχουδιές. Επειδή είχε αποφασίσει πως οι εργοδότες του άντεχαν να πληρώσουν τον λογαριασμό, πρόσθεσε στην απόδειξη έναν όχι εντελώς παρόντα πληροφοριοδότη. Αυτός ο σπιούνος είχε την κοινή λογική να πει δύο μεγάλα ποτήρια μπύρας. Ο ίδιος ο Μπέκστρεμ, επειδή ήταν εν ώρα υπηρεσίας, είχε αρκεστεί σε απλό μεταλλικό νερό και, όταν ξεπρόβαλε ξανά στον δρόμο, χορτάτος και καρδαμωμένος, ένιωθε καλύτερα από ποτέ. Ο ήλιος λάμπει και η ζωή καλυτερεύει, σκέφτηκε, ξεκινώντας για το διαμέρισμά του. Δε χρειαζόταν καν να πάρει ταξί, γιατί τα τελευταία χρόνια έμενε σ' ένα ωραίο διαμερισματάκι στην Ινενταλσγκάταν, δυο λεπτά δρόμο από το αρχηγείο της αστυνομίας κοντά στο πάρκο Κρόνομπεργκ.

Είχε πάρει το διαμέρισμα από έναν παλιό συνάδελφο που είχε συνταξιοδοτηθεί πριν από μερικά χρόνια, κάποιον που είχε γνωρίσει όσο υπηρετούσε στο Τμήμα Βίαιων Εγκλημάτων στη Στοκχόλμη. Ο παλιός του συνάδελφος είχε μετακομίσει στην εξοχική του αγροικία, έξω στο αρχιπέλαγος, όπου μπορούσε να πίνει ήσυχα κι ωραία μέχρι θανάτου, ψαρεύοντας και λίγο στο μεταξύ. Κατά συνέπεια, δε χρειαζόταν πια το διαμέρισμά του στην πόλη και είχε μεταβιβάσει το συμβόλαιο στον Μπέκστρεμ.

Ο Μπέκστρεμ, από τη μεριά του, είχε πουλήσει το δικό του διαμέρισμα σ' έναν νεότερο συνάδελφο της επαρχιακής δίωξης

που τον είχαν πετάξει από το σπίτι του επειδή τα είχε φτιάξει με μια ένστολη αστυνομική, αλλά, επειδή αυτή ήταν ήδη παντρεμένη μ' έναν τρίτο συνάδελφο που δούλευε στη Μονάδα Ταχείας Επέμβασης και ο οποίος μερικές φορές μπορούσε να γίνει πολύ ζόρικος, δεν είχε τη δυνατότητα να πάει να μείνει μαζί της. Έτσι, είχε αγοράσει το διαμέρισμα του Μπέκστρεμ. Μετρητά, αφορολόγητα και σε λογική τιμή, με αντάλλαγμα να βοηθήσει τον Μπέκστρεμ να μετακομίσει τα πράγματά του στο νέο του σπίτι στο Κουνγκσχόλμεν. Δύο δωμάτια, κουζίνα και μπάνιο, στον δεύτερο όροφο μιας πολυκατοικίας χωμένης μέσα σε μια αυλή. Το νοίκι ήταν λογικό, οι γείτονες, κυρίως ηλικιωμένοι, δεν έκαναν ποτέ θόρυβο και δεν είχαν ιδέα πως ήταν στην αστυνομία, κι έτσι τα πράγματα δε θα μπορούσαν να είναι καλύτερα.

Το μόνο πρόβλημα ήταν πως έπρεπε να βρει μια γυναίκα που θα αναλάμβανε το καθάρισμα και την μπουγάδα με αντάλλαγμα μερικά καλά πηδήματα στο γερό κρεβάτι από ξύλο πεύκου από το Ikea. Επειδή αυτή τη στιγμή το σπίτι ήταν χάλια, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ καθώς έχωνε τα άπλυτα ρούχα του σε μια κατάλληλου μεγέθους αθλητική τσάντα για να τα μεταφέρει στο ξενοδοχείο «Σταντσοτέλ» του Βεκσέ.

Καλύτερα θα ήταν αν μπορούσε να πάρει ολόκληρο το διαμέρισμα μαζί του για να το δώσει στη ρεσεψιόν, σκέφτηκε. Τι διάολο, θα λυθεί μόνο του. Ο Μπέκστρεμ πήρε μια κρύα μπίρα από το ψυγείο. Όταν γέμισε μια δεύτερη τσάντα με όλα όσα χρειαζόταν, του ήρθε ξαφνικά μια τρομερή σκέψη. Ήταν σαν να τον είχε αρπάξει ξαφνικά κάποιος από τον γιακά από πίσω και τον είχε ταρακουνήσει: τα τελευταία χρόνια αυτό γινόταν μάλλον πολύ συχνά. Τι διάβολο θα κάνω με τον Έγκον;

Ο Έγκον είχε πάρει το όνομά του από τον συνταξιούχο συνάδελφο που του είχε δώσει το διαμέρισμα, κατά τ' άλλα όμως δεν έμοιαζαν και πολύ, επειδή ο Έγκον του Μπέκστρεμ ήταν ένα χρυσόφαρο της κοινότερης ράτσας, ενώ ο άνθρωπος του

οποίου το όνομα έφερε ήταν ένας σχεδόν εβδομηντάχρονος πρώην αστυνομικός.

Τον Έγκον και το ενυδρείο του τα είχε δώσει στον Μπέκστρεμ μια γυναίκα που είχε γνωρίσει πριν από έξι μήνες. Είχε απαντήσει σε μια αγγελία γνωριμίας που είχε δει στο Ίντερνετ. Αυτό που τον είχε παρακινήσει να απαντήσει ήταν εν μέρει η περιγραφή της διαφημιζόμενης για τον εαυτό της, κυρίως όμως ο τρόπος με τον οποίο υπέγραφε: *Η στολή είναι συν.* Ο Μπέκστρεμ μπορεί να φρόντιζε να αποφεύγει τη στολή από τότε που είχε γίνει αρκετά καλός αστυνομικός ώστε να μπορεί να υπερασπίζεται τον εαυτό του χωρίς στολή, ποιος νοιαζόταν όμως για τέτοιου είδους λεπτομέρειες;

Στην αρχή τα πράγματα είχαν πάει πολύ καλά. Η περιγραφή που είχε δώσει η απελευθερωμένη και ανοιχτόμυαλη γυναίκα για τον εαυτό της δεν ήταν εντελώς αβάσιμη. Όχι στην αρχή, αλλά μόνο ύστερα από λίγο είχε αποδειχτεί τρομερά όμοια με τις άλλες γκρινιάρες γυναίκες που είχαν περάσει από τη ζωή του. Και τα πράγματα είχαν πάρει την τροπή που έπαιρναν συνήθως, με εξαίρεση τον Έγκον, επειδή αυτός ήταν ακόμα εκεί. Η ιστορία είχε καταλήξει να γίνει τόσο σοβαρή, που ο Μπέκστρεμ είχε αρχίσει να νιώθει ένα δέσιμο μαζί του.

Η συναισθηματική επανάσταση στη σχέση του Έγκον και του Μπέκστρεμ είχε σημειωθεί πριν από δύο μήνες, όταν ο Μπέκστρεμ είχε αναγκαστεί να φύγει για μία εβδομάδα περίπου στην επαρχία για μια υπόθεση δολοφονίας και κατά συνέπεια δεν μπορούσε να ταΐζει καθημερινά το χρυσόφαρο.

Πρώτα τηλεφώνησε στη γυναίκα που του είχε φορτώσει το μικρό κολυμβητικό του δίλημμα, αλλά αυτή απλώς του έβαλε τις φωνές και το έκλεισε. Καλά, εντάξει, αν πιάσει, έπιασε, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ και παρά την προειδοποίηση στο πλάι του ενυδρείου είχε ρίξει μέσα μισό δοχείο φαγητού προτού φύγει. Αυτό είναι το πλεονέκτημα του να έχεις χρυσόφαρο, σκεφτόταν, καθ' οδόν, καθισμένος στο αυτοκίνητο, στη διαδρομή προς τον τόπο της δολοφονίας. Δεν μπορείς να ρίξεις

ένα σκύλο στη λεκάνη της τουαλέτας αν τα τινάξει και κατά πάσαν πιθανότητα θα έπιανε μερικά κατοστάρικα για το ενυδρείο αν έβαζε μια αγγελία στο Διαδίκτυο.

Όταν γύρισε δέκα μέρες αργότερα, αποδείχτηκε πως ο Έγκον ήταν ακόμα ζωντανός. Βέβαια, έμοιαζε αρκετά πιο ζωηρόχρωμος προτού φύγει ο Μπέκστρεμ και είχε περάσει μερικές μέρες κολυμπώντας σε παράξενη γωνία, αλλά μετά είχε ξαναγίνει ο παλιός του εαυτός.

Ο Μπέκστρεμ είχε εντυπωσιαστεί και είχε μάλιστα αναφέρει τον Έγκον στην αίθουσα προσωπικού στη δουλειά —«ένα ασυνήθιστα ανθεκτικό καθαρματάκι»— και τότε ήταν λίγο πολύ που άρχισε να δένεται μαζί του. Μερικές φορές έπιανε τον εαυτό του ακόμα και να κάθεται εκεί τα βράδια, σιγοπίνοντας ένα ποτό που είχε κερδίσει με το σπαθί του ύστερα από μια ατέλειωτη, δύσκολη μέρα στη δουλειά, απλώς κοιτάζοντάς τον. Παρακολουθώντας πώς κολυμπούσε ο Έγκον μπρος πίσω και πάνω κάτω, προφανώς χωρίς να ενοχλείται στο ελάχιστο που δεν υπήρχαν ψαροθηλυκά εκεί κοντά. Την έχεις βρει την άκρη, παλικάρι μου, σκεφτόταν ο Μπέκστρεμ. Σε σύγκριση με όλα τα άχρηστα ντοκιμαντέρ περί φύσης στην τηλεόραση, ο Έγκον ήταν σαφώς νικητής.

Απλώς, πρέπει να φροντίσω να μην τραβήξει πολύ η υπόθεση, σκέφτηκε ο Μπέκστρεμ, νιώθοντας κάπως ένοχος καθώς μετρούσε μια γερή δόση φαγητού με τον αντίχειρά του και την έριχνε μέσα στο ενυδρείο του σιωπηλού φιλαράκου του. Κι αν τα πράγματα έμοιαζαν να τραβάνε σε μάκρος, απλώς θα έπρεπε να τηλεφωνήσει στη δουλειά και να ζητήσει από κάποιον συνάδελφο ν' αναλάβει την καθημερινή ρουτίνα.

«Να προσέχεις, παλικάρι μου» είπε ο Μπέκστρεμ. «Ο μπαμπάς πρέπει να φύγει για μια δουλειά. Θα τα πούμε σύντομα».

Ένα τέταρτο της ώρας αργότερα καθόταν στο αυτοκίνητο κατευθυνόμενος προς το Βεκσέ μαζί με δύο συναδέλφους του από το ανθρωποκτονιών.

